

parten fra den registrerede Ejer, om hvem han har Bevis for, at han kendte Manglen, ikke fra den godtroende Erhverver, som derfor er betrygget mod den Slags Ansægtelser.

Men denne mangelfri Erhvervelse er paa den anden Side at anse som en Følge af den godtroende Omsætningserhvervelses eksstinktive Natur, ikke derimod en Følge af, at Overdrageren trods Manglen ved Adkomsten dog anerkendes at have erhvervet Ejendomsret. Tværtimod frakendes denne ham netop som Følge af Manglen.

At en Ejendomsret over en vis Formueaenstand er erhvervet for en Person, maa nemlig vise sig i, at Fordringshaverne, som kunne holde sig til Personens Formue, kunne søge Fyldestgørelse i den paagældende Genstand; men nu er det den almindelige Antagelse, at den afhændede Genstand paa Grund af Manglen ved Adkomsten kan søges udleveret fra den, der har gjort Udlæg i den, og fra Konkursboet, hvorunder den er inddraget, saa længe som ikke en Afhændelse til en godtroende Erhverver har fundet Sted.

Det turde dog være et Spørgsmaal, om de personlige Fordringshaveres Ret er tilstrækkelig varetaget ved denne Antagelse. Man siger vel, at de ikke have Krav paa en bedre Retstillings end deres Skyldner selv, da de i Kraft af deres Ret som saadanne kun kunne holde sig til hans Erhvervelser med Anerkendelse af den Mangel, hvoraf de lide, og der ikke er Grund til at anerkende en særlig eksstinktiv Erhvervelse for dem, da de ikke have krediteret ham i Tillid til hans Indehavelse af bestemte Værdier, hvori de kunde søge sig fyldestgjorte, hvilket fremgaar af, at de ikke have betinget sig reel Sikkerhed i dem.

Men den personlige Kredit ydes dog med Henblik paa en Mands almindelige økonomiske Stilling, hvori for Landmænds Bedkommende Besiddelse af en Ejendom og i Henseende til Hederier Besiddelsen af et eller flere Skibe fortrinnsvis gør sig gældende. Og nu ere de personlige Kreditorer som saadanne ganske vist udsatte for at miste Afgang til at søge Fyldestgørelse i Ejendom, Skib m. v., fordi de afhændes, pantsættes, andre Kreditorer have søgt Fyldestgørelse i dem, forinden de selv kunne naa til at gøre det o. s. v. Men ere de naaede til at gøre Udlæg eller erklære Konkurs, ere de i Kraft af Lovens Hjemmel naaede til en lignende reel Sikkerhed for deres Fyldestgørelse, som Panthaverne alt fra først af havde i Kraft af en frivillig Indrømmelse; og saa bør den erhvervede Sikkerhed heller ikke kunne berøves dem af

andre Aarsager end saadanne, som ogsaa vilde gøre Panthaveres Ret ugyldig. Ellers tilfidesættes den personlige Kreditors Krav paa en usforsvarlig Maade i Forhold til den reelle, hvilket bliver til Skade for Kreditgivningen i det hele. Denne almindelige Betragtning er der formentlig særlig Grund til at fastholde i Søfartsforholdene, hvor der vistnok i en fortrinlig Grad ogsaa uden for de egentlige Søforbringere omraade krediteres med særligt Henblik paa Søforminen. Men skulde nu de personlige Kreditorer efter at have gjort Udlæg i Skib eller Skibspart gaa tomhændede bort, fordi deres Skyldner fandtes ikke at have gyldig Adkomst til Skibet eller Skibsparten, medens den, hvem samme Skyldner havde pantsat dem, dog nød sin Ret, saa vilde de vistnok med en vis Foje kunne sige, at Loven var slet.

Naar Kommissionen dog heller ikke paa dette Punkt har formuleret positive Regler, til at afværge dette Resultat og fastholde den Sætning, at en skriftlig Overdragelseserklæring, naar den er ægte, uforfalsket og udstedt af en myndig Person, ikke ved skjulte Mangler hindres fra at overføre Ejendomsret over Skib og Skibspart, da er det slet af den alt foran Sp. 3446 angivne Grund.

Endelig er der endnu en Retning, i hvilken Registreringens Betydning maa tydeliggøres, nemlig om den kun skal være nødvendig til den erhvervede Retts Bestyttelse over for en godtroende Erhverver, eller om den i alle Tilfælde udkræves til Ejendomsrettens Erhvervelse. Som det vil ses af de ovfr. Sp. 3377—78 anførte Rettsforrifter, er den førstnævnte Betydning af Registreringen udtrykkelig hjemlet f. Eks. i den belgiske og nordamerikanske Ret. Den fører til, at naar en Mand har faaet Adkomstbrev paa Skib eller Skibspart, som ikke er registreret, og en anden Person, vidende derom, faar registreret Adkomst derpaa, saa kan førstnævnte Erhverver lige fuldt gøre sin Ret gældende over for den anden Erhverver og — ifølge dansk Retts Doktrin — over for hans personlige Kreditorer, men kun ikke over for Kredjemand, der senere ad Omsætningsvejen i god Tro har erhvervet Tingene eller en Ret i Tingene. Som det vil ses, gaar det ogsaa ved denne Ordning ud over de personlige Kreditorer; til at indføre den har Kommissionen derfor ikke fundet tilstrækkelig Grund, særlig ogsaa fordi der derved vilde indføres en saa høj Grad af Usikkerhed i hele Retstilstanden, som man vel efter Omstændighederne ikke kan undgaa, men som det i foreliggende Tilfælde synes ufornuddent og derfor ogsaa usforsvarligt at forvolde. Hvem er